

Буряк, баскетбол Та інші ранкові халени

Подумки Захар готував космічний корабель до старту. Апарат мав надважливу місію: вивезти в недосяжні далі весь буряк планети Земля, усеньке насіння, з якого міг би буряк вирости, і про всяк випадок — усі кулінарні книжки, в рецептах яких цей ненависний овоч хоч одненький раз згадувався.

Перед Захаром на тарілці нудилися три останні ложки вінегрету. Ідея з космічним кораблем була класна, але салат, на жаль, так нікуди зі столу й не подівся і вороже поблискував буряковими шматочками. Потрібен план Б.

Хлопець оглянув кухню. На плиті — ще тепла каструля вишневого компоту. Біля мийки тато залишив порожню вже коробку з-під зеленого чаю. Гм... Те, що треба!

Із гіркого досвіду Захар знав, що просто до смітника викидати залишки гарбузової каші, вівсянки чи ще чогось такого, не дуже, на його думку, їстівного не варто. Бо мама в Захара уважніша та прискіпливіша за будь-якого Шерлока Голмса —

усе помітить і подивиться своїм фірмовим і-нащо-ти-це-зробив поглядом.

Подякувавши татові за його «охайність», Захар узяв порожнє пакування і спритно зішкріб туди свій страдницький вінегрет.

Вуаля! Тарілка порожня, чайна коробочка зі секретним вмістом у смітнику. Тепер можна і компотику випити. Задоволений собою, Захар сів на табурет. Саме вчасно. На кухню зайшла мама.

— Уже доїв? — усміхнулася. — Супер! Дуй одягатися. Школа без тебе плаче гіркими сльозами.

Мама перевела Захара через перехрестя. Це було дуже заплутане перехрестя аж трьох вулиць. Мама й сама, бува, позирає то на один, то на другий світлофор, доки втямлювала, зелене чи червоне зараз світло для пішоходів. У довгих паузах Захар любив спостерігати, як автівки вправно розділяються на потоки і без метушні роз'їжджаються врізнобіч.

Коли складний перехід залишився позаду, мама дружно стукнула Захара по наплічнику.

— Бувай, Зайчику-Захарчику, — і усміхнулася зі ще хитрішим, ніж завжди, прищуром.

Хлопець скривився і закотив очі. Що цього разу вона втнула? Він швиденько помахав їй і рушив уздовж каштанів, які ще недавно були вкриті бруньками, а тепер привітно гойдали розчепреним листям, ніби гукаючи: «Дай п'ять!».

За рогом старого дитячого садочка до Захара озвався Артем.

— Дивився учора баскет? Оце гра!

Артем єдиний у класі захоплювався баскетболом і наївно вважав, що всі теж обожнюють цю гру.

— Ні, я не... — промирмотів Захар.

— То не бачив? — Артем аж повітрям на radoщах мало не похлинувся і почав смачно переповідати однокласнику всі подробиці зустрічі «Г'юстон» — «Лейкерз».

— А що ще ти вчора робив? — квапливо вклинився Захар, аби хитро змінити тему.

— О! Ще я дивився розбір гри. Кидок Леброна після брейку повторювали, мабуть, разів сто і...

Захар зітхнув і з надією роззирнувся, сподіваючись побачити когось із класу, хто міг би його врятувати.

Як на зло, нікого знайомого.

Хлопець сумовито заглянув у провулок, із якого зазвичай з'являвся його найкращий друг Вадим. Уже три дні той лежав удома зі зламанною ногою, бідака. А з провулку сьогодні вибіг лише кумедний пес із гострокутними вухами і, обнюхуючи дерева, подався у Трипільський парк.

Захар прислухався — досі баскетбол. Можна й далі ловити витрішки.

Поруч із магазином канцтоварів «Крокодил» стримів пусткою занехаяний майданчик. Там ніби збиралися щось побудувати чи встановити, вже й забетонували рівний квадрат та

так і полишили. Тепер майданчик оточували жмутки сірого, ще торішнього бур'яну і він скидався на записину старого лісового троля. На бетонному квадраті то гордо походжала, то нетерпляче підстрибувала сорока. Здавалося, ніби вона вимірює, скільки кроків завдовжки цей майданчик.

Стриб! Пташка обернулася другим боком — і Захар здивовано зупинився. На лівому крилі, де в усіх порядних сорок біла пляма, в цієї яскравіло ядуче зелене пір'я. Хлопець не здивувався б, якби в темряві воно світилося, ніби неонова нашивка на рюкзаку. І загалом сорока нагадувала стильних дівчат із кольоровим пасемцем у волоссі. Ще стрибок — і птаха пильно поглянула на Захара блискучим чорним оком.

— Дивись! Пофарбована сорока! — гукнув хлопець до Артема.

Той уже встиг пройти кілька кроків і розповісти про цілий баскетбольний період.

— Де?

— Полетіла, — розгублено відказав Захар, оглядаючи найближчі дерева і дах магазину. — У неї пір'я було зелене.

— Десь у фарбу, певно, влізла, — байдужо знизав плечима Артем і рушив далі.

— Мабуть, — непевно протяг Захар.

Його фантазія вже намалювала безліч пояснень. Можливо, сорока живе у художника стріт-арту і той пшикнув на неї з балончика. Або вона втекла від божевільного вченого, який розробляє новітній препарат (звісно ж, ядуче зеленого кольору). І тепер сорока вміє думати і розмовляти. Принаймні, коли вона глипнула на Захара оком-намистиною, відчуття було таке, ніби щойно тебе про щось запитала вчителька і тепер грізно очікує відповіді.

Невдовзі, на уроці математики, на Захара і справді вимогливо позирала вчителька, тож довелося терміново виганяти з голови всіх сорок і пригадувати домашку.

На великій перерві вчителька повела клас до їдальні. Захар уявив, як до нього підсідає Артем із невичерпним баскетбольним завзяттям ув очах. О ні-ні-ні! Сховавшись за гурт дівчат,

які бурхливо сперечалися про те, що їдять єноти, Захар пірнув у вузький коридорчик зі сходами — запасний вихід. Якщо присісти за перилами, тут можна провести навіть усю перерву і ніхто не помітить. На Захара одразу війнуло холодним протягом: двері, на подив, виявилися прочиненими.

Хлопець зістрибнув із трьох сходинок і опинився на заасфальтованому задвір'ї. Віддалік дядько Гуня, якого знала вся школа, але ніхто не міг пояснити, ким він працює — чи то сторожем, чи то двірником — допомагав двом робітникам у фірмових комбінезонах вивантажити з фургончика якісь коробки. Ага, секрет із відчиненими дверима розкрито.

Захар шмигнув за ріг і зручно вмовстився на бетонний виступ шкільної стіни. Тихо, сонечко пригріває — краса! Хлопець дістав телефон. Хотілося написати Вадиму, але той ще, мабуть, дрихнув, тож пальці наклацали гру. На екрані заблিমали кольорові камінці.

Раптом телефон задзвонив. Із несподіванки хлопець аж підскочив. Телефонував Артем. Пф-ф-ф. Захар хотів просто не відповідати, але мелодія тельнякала усе гучніше, ще й виявилася піснею — змалючений голос тонко-бридко виводив:

*На галяві зайці танцювали,
Зайці танцювали,
Зайці танцювали,
Та красиво вушками хитали,
Вушками хитали...*

То ось що мама втнула! Ось що значило це її «Зайчику-Захарчику» — наклацала йому нишком оце «суперське» заяче пищання замість рингтона. Ну, дякую! Довелося метушливо відбити дзвінок.

Захар визирнув за ріг: чи ніхто до нього не біжить на такий галас. Хух. Вивантаження спокійнісінько собі тривало, тож хлопець повернувся на облюбоване місце.

— Класна в тебе музичка! — звідкись ізгори почувся на-смішкуватий голос.

Здригнувшись, Захар ледве встиг перехопити телефон, що вистрибнув із рук.

Шалена Бджілка

На підвіконні коридорного вікна, бешкетно звисивши ноги надвір, сиділа повненька дівчина. Згори вниз вона дивилася на Захара і глузливо усміхалася. Хлопець бачив її і раніше, в паралельному класі, але знайомі вони не були.

— А ти знаєш, що коли метеляти ногами в повітрі, тебе вхопить Червоний Карлик? — виклично запитав Захар.

Цією важливою інформацією з ним поділився Вадим. Щоправда, друг говорив про дідька, але Червоний Карлик, на думку Захара, звучав ефектніше.

Зміст

Буряк, баскетбол та інші ранкові халепи	6
Шалена Бджілка	12
Піцерія «Крокоди»	16
Хрущі та лисиці.....	22
Металеве селище.....	27
Брехунець	30
Тітка Квітка	34
На вареники.....	38
Комашиний бій.....	42
Курчатко.....	46
Шипшиновий ярмарок.....	52
Музей однієї реліквії	57
Утеча.....	63
Пір'я і викрутка.....	68
Бляшанка у два поверхи.....	71
Надто маленький ключик.....	74
Майже в невагомості	77
У кузні.....	81
Працюники	85
Мураха і закляття.....	89
І знову Мураха й закляття.....	92
Швидше не значить краще	96
Там, де живе Мураха.....	100
Мураха зблизька	105
Епіложик	115
Дорослий епілог.....	117